

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

SUMAR:

JURISPRUDENȚA:

Curtea de Casație s. I: *Israil Segal cu D. C. F. R.*;
Idem: *Capitan Grigore Dragoș cu Aglaia Mavru*;
Idem s. III: *Ministerul de Finanțe cu Ion Ionescu*;
Tribunalul Notariat Ilfov: *N. Crăciunescu cu G. M. Popescu*;

Tribunalul Mehedinți: *Ion Lupulescu și I. D. Pâr-
vulescu, dați judecăței pentru delictul de calomnie*;
*Tribunalul Vaslui: Ema Carol Iechel-ca tutricea legală
cu Herșcu Weinștein*;
Judecătoria ocolului Băra (Roman): *George Hopan
cu Vasile a Petriei*.

Informațiuni.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența de la 7 Mai 1907

Președenția D-lui CH. PHEREKYOE, Prim-Președinte
Israil Segal cu Direcțiunea C. F. R.

Apel.—Ne arătarea mijloacelor pe care se întemeiază
apelul.—Dreptul instanței de apel de a acorda un ter-
men pentru comunicarea motivelor, fără însă ca pentru
acest motiv să se mai poată da o a doua amânare.—
(Art. 69, 333 326 Pr. civilă).

Din dispozițiunile art. 333 Pr. civ. rezultă că,
în afară de formele anume prescrise prin art.
326 și urm. procedura civilă pentru introducerea
unui apel, toate celelalte rândueți prescrise pentru
tribunalele de întâia instanță se aplică și la Cur-
țile de apel; iar după art. 69 din Pr. civilă, nein-
dicarea temeiurilor de fapt și de drept pe care se
sprijină o cerere, îndrituiesc pe partea interesată
a cere amânarea și comunicarea lor, fără a se
putea face o a doua amânare pe acest motiv.

Prin urmare, dacă o primă amânare s'a dat
într'un apel pentru comunicarea motivelor, cu
drept cuvânt la termenul fixat, în lipsă de co-
municare a motivelor să respinge apelul ca ne-
motivat.

Decizia No. 172/907 — Respins, după divergență,
recursul făcut de Israil Segal, contra deciziu-
nei Curței de apel București s. I No. 268/904,
dată în proces cu Direcțiunea Căilor ferate Ro-
mâne.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat G. C. Barozzi în dezvoltarea
motivelor de casare.

Pe d-l avocat Gr. Maniu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere. Curtea de apel comite un exces de pu-
tere prin respingerea apelului pe motiv că nu aș fi comu-
nicat intimatului motivele de apel, de și ele au fost depuse
la dosarul cauzei cu 3 zile înainte de înfațișare, de oare-ce
prin art. 326 Pr. civilă se prevede că pe lângă alte formal-
ități se va arăta și mijloacele de apel, însă această lipsă dacă
ar fi, nu este sub pedeapsă de nulitate a neadmisibilității ape-
lului de oare ce apelul fiind devotiv de instanță, afacerea se
repune din nou în discuție și ca atare se discută mijloacele
și cererea mea de la prima instanță care fusese desbatută de
părți la tribunal și în apel eu nu invocam nici un alt nou
motiv. Curtea dar era datoare a judeca afacerea astfel cum
era prezentată și discutată la prima instanță; dacă ar fi fost
vorba numai de acte cu care părțile s'ar fi servit, atunci ar
fi putut ale înlătura, căci numai asemenea casuri se prevede
prin art. 333, combinat cu art. 69 Pr. civilă nu și al moti-
velor de apel».

Având în vedere deciziunea supusă recursului din
care se constată că recurentul Israil Segal a intentat
acțiune în contra Direcției căilor ferate Române ce-
rând despăgubiri pentru faptul că o scântee de la o
locomobilă a căilor ferate a provocat incendiul care a
distrus mărfuri și prăvălia în care 'și făcea comer-
tul său; că tribunalul Ilfov secția III prin sentința cu
No. 787/903 a condamnat pe sus numita Direcțiune a
plăti recurentului 1500 lei daune interese și 200 lei chel-
tueli de judecată;

Că, prin deciziunea atacată, Curtea de fond, a res-
pins apelul făcut de Israil Segal în contra sus citatei
sentințe, și admitândul pe al Direcției căilor ferate, a
respins în totul acțiunea intentată în contra sa;

Având în vedere că Curtea de fond a respins apelul
lui Segal pe motiv că acesta de și obligat prin jurnalul
de la 22 Mai 1904 să formuleze și să comunice Direc-
ției căilor ferate motivele de apel, nu s'a conformat a-
cestei îndatoriri, mulțumindu-se numai a depune mo-
tivele în ajunul zilei de judecare, fără însă a le comu-
nica părții adverse;

Considerând că din dispozițiunile art. 333 Pr. civ.
rezultă că în afară de formele anume prescrise prin
art. 326 și urm. Pr. civ. pentru introducerea unui apel,
toate cele l'alte rândueți prescrise pentru tribunalele de
întâia instanță se aplică și la Curțile de apel;

Considerând că după art. 69 Pr. civ. neindicarea te-
meiurilor de fapt și de drept, pe care se sprijină o cerere,
îndrituiește pe partea interesată a cere amânarea și co-
municarea lor, fără a se putea face o a doua amânare
pe acest motiv;

Considerând că în speță, amânându-se o dată aface-
rea pentru ca apelantul Segal să comunice Direcției
căilor ferate motivele de apel, și dânsul neconforman-
du-se acestei îndatoriri impusă de Curtea de fond după

cererea Direcției, și în baza dreptului acordat acestea prin sus citatul art. 69, cu drept cuvânt Curtea de apel, prin deciziunea atacată, a respins apelul lui Segal ca nemotivat;

Considerând că ast-fel fiind, nu poate fi vorba de exces de putere din partea Curței de fond, după cum se pretinde prin sus arătatul mijloc de casare, și prin urmare, acest motiv se găsește neîntemeiat;

Asupra motivului al II de casare:

«Exces de putere și eroare grosieră de fapt. Asupra apelului căilor ferate, Curtea prin considerantele sale susține că daunele suferite de mine cu ocazia incendiului ar fi fost plătite mie de Societatea Dacia România; din desbaterile și din dovezile aduse de mine reese că, atât averea mobilă cât și imobilă a fost asigurată; că Societatea Dacia România mi-a plătit numai pe imobile iar nu și mobila și aceasta reese din chiar considerentele Curții care zice că averea mobilă nu s'a dovedit cât și ce a fost, pe cât timp din depozitiile martorilor se arată în mod clar și precis că, eu am avut marfă anume determinată care a ars și pe care tribunalul a evaluat-o la 1500 lei».

Considerând că Curtea de fond constată prin deciziunea atacată că recurentul Israil Segal a fost despăgubit de Societatea Dacia, de valoarea averei mobiliă pentru care era asigurat;

Considerând că față cu o asemenea constatare de fapt a Curței de fond, care scapă controlului acestei înalte Curți, ne putând fi vorba de exces de putere și eroare grosieră de fapt din partea Curței de apel, nici acest mijloc de casare nu este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 7 Mai 1907

Președenția D-lui CHR. PHEREKYDE, Prim-Președinte

Căpitan Grigore Dragoș cu Aglaia Mavru

Dotă.—Constatarea în fapt cu certitudine cum că la desfacerea căsătoriei, dota se găsea deja în patrimoniul soției. — Dacă în asemenea caz, soția mai poate cere restituirea dotei.—(Art. 1271 C. civ.).

Dacă în principiu, dota nu se poate restitui de cât la desfacerea căsătoriei, sau la separațiunea de patrimoniu, ori în caz de absență, totuși, față cu principiul că nimeni nu se poate îmbogăți pe nedrept în paguba altuia, nu e just, nici echitabil ca femeia să primească dota înapoi de două ori.

Astfel când se poate constata cu certitudine că dota se găsește în patrimoniul femeii la desfacerea căsătoriei, dânsa nu mai are dreptul a o cere din nou.

Decizia No. 175/907.—Casată, după recursul făcut de Căpitan Gr. Dragoș, deciziunea Curței de apel Galați secția II No. 206/906, dată în proces cu Aglaia Mavru.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Gr. Maniu în desvoltarea motivelor de casare.

Pe d-l avocat George Ionescu în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

«Onor. Curte nu a vroit să țină seamă de sentința de divorț No. 271 din 19 Decembrie 1898 care divorț a fost dat de fosta mea soție d-na Aglaia, pe baza căruia la 28 Ianuarie

1899 a venit la domiciliul meu și profitând de lipsa mea de acasă, nu numai că și-a luat tot trusoul, a luat și parte din obiectele mele după cum se dovedește din scrisoarea D-sale».

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin care Curtea de fond condamnă pe recurentul de azi, Căpitan Grigore Dragoș, să plătească fostei sale soții, Aglae Mavru, suma de 2300 lei, valoarea trusoului prevăzut în actul dotal autentificat de Trib. Tecuci la No. 1645/88;

Considerând că dacă în principiu dota nu se poate restitui de cât la desfacerea căsătoriei, sau la separațiunea de patrimoniu, ori în caz de absență (art. 1271 C. civ.), totuși, față cu principiul că nimeni nu se poate îmbogăți pe nedrept în paguba altuia, nu e just nici echitabil ca femeia să primească dota înapoi de două ori;

Că, de aceia, când se poate constata în fapt și cu certitudine că dota se găsește în patrimoniul femeii la desfacerea căsătoriei, dânsa nu o mai poate cere;

Considerând că astfel fiind și întru cât în speță recurentul Căpitan Gr. Dragoș, a opus ca mijloc de apărare la cererea pentru restituirea valorii trusoului, o scrisoare a fostei sale soții, cu data de 28 Ianuarie 1899, ce i-a adresat, după introducerea acțiunii de divorț, scrisoare din care a pretins că se stabilește pe deplin că intimata Aglae Mavru și-a luat tot trusoul, Curtea de fond era datoare să cerceteze acest fapt și să admită acest mijloc de apărare dacă l găsea întemeiat;

Că, prin urmare, Curtea de fond, înlăturând fără nici un cuvânt acest mijloc de apărare invocat de recurent, a comis un adevărat exces de putere, pronunțând cu chipul acesta o deciziune casabilă; că dar din aceste puncte de vedere, recursul se găsește întemeiat;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta celelalte mijloace de casare, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 5 Iunie 1907

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Ion Ionescu

Proba cu martori. — Depunerea listei în 5 zile de la admitere.—Art. 186 procedura civilă. — Acest termen se aplică și în materie de contravenție la legea băuturilor spirtoase. — Art. 13 Legea fondului comunal și art. 37 Legea băuturilor spirtoase.

Contravențiune. — Existența ei, independent de elementul intențional.—Simpla săvârșire materială a faptului.

1. Din combinarea art. 13 aliniatul ultim din legea fondului comunal cu art. 37 din legea băuturilor spirtoase, rezultă că Tribunalele judecă apelurile în această materie conform dreptului comun și că ambele părți pot să dovedească, prin toate mijloacele, neexactitățile sau erorile cuprinse în procesul verbal.

Pe baza acestor dispozițiuni, și din împrejurarea că contravențiunile la aceste legi dau loc la amenzi cu caracter civil, rezultă că trebuie a se observa în această materie regulele prescrise de procedura civilă, în ce privește judecarea apelurilor; și deci, termenul de 5 zile desfipt de art. 186 din procedura civilă pentru depunerea listei de martori, sub pedeapsă de decădere, are a se aplica și în materie de contravențiuni la legea băuturilor spirtoase.

2. Faptul de contravențiune există independent de ori ce element intențional și consistă în simpla sa săvârșire materială.

Deciziunea No. 164/907. — Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe, sentința Tribunalului Vlașca No. 299/906, dată în proces cu Ion Ionescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Marinescu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Alexandrescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Violarea art. 13 aliniatul ultim din legea fondului comunal și 37 din legea băuturilor spirtoase și 186 codul de procedură civilă și exces de putere.

«Pentru a se apăra în contra unui proces verbal de contravențiune la legea fondului comunal Ion Ionescu a cerut Tribunalului proba cu martori și lista martorilor nu a depus-o în grefă într'un termen de 5 zile conform procedurii civile. Tribunalul Vlașca respinge incidentul ridicat de avocații Statului pentru înlăturarea martorilor, pe motiv că fiind vorba de o lege specială, această lege nu prevede un anumit termen pentru depunerea listei cu martori.

«Instanța de fond uită însă că legile speciale, legea fondului comunal și legea băuturilor spirtoase, se referă la dreptul comun în ce privește judecarea contravențiilor prevăzute de ele, care drept comun este codul de procedură civilă. Așa fiind, Tribunalul a violat art. 13 aliniatul ultim legea fondului comunal, art. 37 legea băuturilor spirtoase și 186 din procedura civilă».

Având în vedere că din combinarea art. 13 aliniatul ultim din legea fondului comunal cu art. 37 din legea băuturilor spirtoase, rezultă că Tribunalele judecă apeurile în această materie conform dreptului comun și că, ambele părți, puteau să dovedească prin toate mijloacele, neexactitățile sau erorile cuprinse în procesul verbal;

Că contravențiunile fiscale prevăzute prin legile mai sus menționate, dând loc la amenzi cu caracter civil, urmează a se observa în această materie, pentru judecarea lor, regulile prescrise de procedura civilă, și deci termenul prescris de art. 186 procedura civilă pentru depunerea listei martorilor își are aplicațiune și în această materie;

Că așa fiind, când Tribunalul a primit să se audieze și s'a întemeiat pe niște depuneri de martori propuși de contravenient peste termenul de 5 zile de la admiterea lor, a violat sus citatele texte de lege, și deci motivul de casare este fondat;

Asupra motivului II de casare :

«Violarea art. 9, 10, și 13 legea fondului comunal și art. 25, 26 și 38 legea băuturilor spirtoase și exces de putere.

«Tribunalul Vlașca, deși constată că Ion Ionescu cumpărase și transportase o cantitate de vin fără să achite taxele fondului comunal, îl apără de ori ce contravențiune pe motiv că s'a sustras fără nici o intențiune de la plata taxelor fondului comunal, ne ținând socoteală că legea consideră ca contravenient pe ori cine ar cumpăra și transporta băuturi spirtoase fără plata prealabilă a taxelor fie din fraudă fie din neglijență. Cerând o condițiune neprevăzută de lege, violează suscitatele texte de lege».

Având în vedere că Tribunalul, pentru a ajunge la achitarea contravenientului argumentează că dânsul n'a avut intențiunea de a se sustrage de la plata taxelor fondului comunal;

Considerând că faptul de contravențiune există independent de ori ce element intențional, și consistă în simpla sa săvârșire materială;

Că, așa fiind, Tribunalul a săvârșit un vădit exces de putere când a adăogat la lege o condițiune pe care dânsa nu a prevăzut-o și deci a dat o decisiune casabilă;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 15 Martie 1907

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

N. Crăciunescu cu G. M. Popescu și alții

Sentința No. 79

Urmărire imobiliară.—Contestație.—Creditor urmărit.—Comandament.—Transcriere.—Vânzarea imobilului de către debitor. — Vânzare opozabilă creditorului chirografar. — Dreptul său de a revendica imobilul.

Intru cât creditorul urmărit, chiar presupunând că este terțiu, nu a dobândit prin efectul transcrierii comandamentului un drept real asupra imobilului urmărit, această vânzare i este opozabilă, iar cumpărătorul este în drept a-l revendica.

S'a prezentat: contestatorul, asistat de d-l avocat C. Cernescu; intimatul, asistat de d-nii avocații N. G. Saita, N. Alexandrescu, Th. Seimănu și C. Xenii.

Tribunalul.

Asupra contestațiunei d-lui Vasile Crăciunescu, făcută prin petiția înregistrată la No. 3181 din 1907, în contra vânzării imobilului situat în calea Plevnei No. 180, astăzi No. 150 și 152 din București, cerută de d-l Gh. M. Popescu în baza actului de creanță autentificat de acest tribunal la No. 8359 din 1906, investit cu formula executorie;

Având în vedere că din desbaterile urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți se constată: că între Ion M. Popescu și fratele său Gh. M. Popescu, la 1 Septembrie 1906, intervine un act de creanță prin care Ion M. Popescu se recunoaște dator fratelui său Gh. M. Popescu suma de 4000 lei, bani care i-a împrumutat încă de la 5 Iulie 1903, pentru exploatarea cantinei Mihael Bravu, cu obligație de a-i achita până la 3 Septembrie 1906 și cu clauză că în caz de neplată la data stipulată, acest act de creanță să-i servească de titlu definitiv, putându-l investi cu formula executorie. La 13 Mai 1906, Ion M. Popescu vinde lui Vasile Crăciunescu cu actul de vânzare autentificat de acest tribunal la No. 4948 din 1906, imobilul său din calea Plevnei No. 180, azi No. 150 și 152 care vânzare nu este transcrisă în registrul tribunalului. G. M. Popescu nefiind achitat, în temeiul acestui act de creanță, scoate în vânzare $\frac{1}{2}$ parte din imobilul din calea Plevnei No. 180 vechi, astăzi No. 150 și 152 din București. Contra acestei vânzări, Vasile Crăciunescu face această contestație care face obiectul procesului pendinte a se judeca. Acestea sunt faptele.

Având în vedere că Vasile Crăciunescu, prin d-l avocat Const. Cernescu, cere a se scoate din vânzare imobilul urmărit, proprietatea sa, fiindu-i vândută de pretinsul debitor Ion M. Popescu cu actul de vânzare autentificat de acest tribunal la No. 4948 din 13 Mai 1906, înainte de cererea de punere în vânzare a imobilului și a transcrierii comandamentului; și în sprijinirea cererii sale invoacă, în primul rând, dispoziția art. 1295 cod. civ., prin care vânzarea imobilului este perfectă, din momentul convențiunei părților, între

părțile contractante și față de terți, afară de aceea că ar avea și ar fi conservat, după lege, oarecari drepturi asupra imobilului vândut, ceea ce în speță creditorul urmăritor, Gh. M. Popescu, nu are, "căci nu este nici terț și nici calitatea creanței sale, pe care se întemeiază urmărirea, sau faptul urmăririi și a transcrierii comandamentului, nu-i conferă vre-un drept real sau de altă natură asupra imobilului urmărit; și, în al doilea rând, în caz când tribunalul ar înlătura acest motiv de drept, creanța aceasta este simulată, făcută de convență între creditorul urmăritor și debitor, cari sunt frați, pentru a frauda drepturile sale;

Având în vedere că creditorul urmăritor Gh. M. Popescu, prin d-nii avocați Th. Seimeanu și N. G. Saita se opune la această cerere și susține: 1) că creditorul chirografar este un terț față de debitorul său: că chiar dacă nu ar fi, prin faptul însă al urmăririi imobilului și al transcrierii comandamentului, creditorul urmăritor devine un terț și capătă un drept real asupra imobilului urmărit, iar în sprijinirea acestora, invoacă dispoziția art. 514 procedura civilă, care isbeste de incapacitate pe debitor de a înstrăina imobilul urmărit de la transcrierea comandamentului, cum și doctrina și jurisprudența belgiană și franceză; 2) în ce privește simulația, că este nedovedită, actul de creanță, desi între frați este sincer și real; că, așa fiind, cere respingerea contestației;

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 1295 al ult. cod civil în materie de vânzare de imobile drepturile care rezultă din vânzarea perfectă între părți nu pot a se opune mai înainte de transcripțiunea actului, unei a treia persoane care ar avea și ar fi conservat, după lege oarecare drepturi asupra imobilului urmărit. Că din această dispoziție a legii reese că vânzarea este perfectă și proprietatea de drept strămutată la cumpărător prin efectul simplei convenții între părțile contractante și față de terți; nu este însă opozabilă acelor terți cari au drepturi reale asupra imobilului vândut (Vezi C. Nacu, «Dreptul civil», Vol. III, pag. 174);

Având în vedere că dacă este constant în drept, că vânzarea de imobile este perfectă prin efectul convenției între părțile contractante și față de terți cari nu au dobândit drepturi reale asupra imobilului urmărit rămâne de a examina dacă creditorul urmăritor Gh. M. Popescu, în baza creanței sale este un terț, sau dacă chiar de ar fi terț prin efectul cererii de vânzare și a transcrierii comandamentului a dobândit drepturi reale asupra imobilului urmărit;

Având în vedere că creditorii chirografari sunt reprezentați de debitorul lor, ei au un drept de gagi care se întinde asupra întregului patrimoniu al lor și suferă sau profită de toate variațiunile ce le încearcă, prin urmare toate actele de înstrăinare sau or ce alte acte sunt opozabile fără a distinge dacă ele sunt anterioare sau posterioare nașterii drepturilor lor, cu alte cuvinte sunt *des ayants cause*, nu sunt terți;

Având în vedere că creditorul urmăritor, Gh. M. Popescu își întemeiază urmărirea pe actul de creanță autenticat de acest tribunal la No. 8359 din 1906 care act constată o creanță chirografară de 4000 lei, contra debitorului urmărit Ion M. Popescu;

Că dar, întru cât creditorul urmăritor d-l Gh. M. Popescu este creditor chirografar, această vânzare îi este opozabilă; așa fiind, contestația din această privință este fondată și urmează a fi admisă;

Având în vedere că, în principiu efectul hotărârilor judecătorești sunt declarative de drepturi, ele nu novează creanțele deduse judecăteli, iar în ce privește efectul transcrierii comandamentului, procedura civilă prin art. 514 îl determină în mod precis, este că izbește de incapacitate pe debitor de la transcrierea comandamentului, de a înstrăina imobilul urmărit, atât și nimic mai mult, întru cât este știut, când este vorba de crearea de drepturi reale și de privilegii, principiul

de interpretare strictă care domină această materie și care împiedică de a întinde drepturile, or care ar fi considerațiunile de echitate sau de altă natură, care ar fi legitima în favoarea vreunei extensiuni. Că aceasta este așa, reese vădit și din faptul că creditorul chirografar urmăritor, cu toată cererea sa de urmărire, nu are nici un drept de preferință asupra prețului imobilului vândut, el este primat de creditorii ipotecari sau privilegiați și vine în concurență *o marc le franc* cu cei-l'alți creditori chirografari în proporție cu creanța fie-căruia, ceea ce ar fi cu totul alt-fel dacă ar fi exact, așa cum se pretinde, că prin efectul transcrierii comandamentului, creditorul chirografar ar dobândi un drept real asupra imobilului urmărit;

Că dar, așa fiind, întru cât creditorul urmăritor, chiar presupunând că este terț, nu a dobândit prin efectul transcrierii comandamentului un drept real asupra imobilului urmărit, această vânzare îi este opozabilă și cumpărătorul Vasile Crăciunescu, în drept a o revendica ast-fel că, și din această privință contestația este fondată și urmează a fi admisă;

Având în vedere că, din moment ce aceste motive sunt fondate devine fără interes a se mai discuta cele-l'alte motive invocate;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, Tribunalul, admite contestația, etc.

(ss) P. Hagiolopol, N. N. Ioanid.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MEHEDINȚI, S. I

Audiența de la 12 Ianuarie 1907

Președenția D-lui I. B. DOXESCU Prim-Președinte

Ion Lupulescu și I. D. Părvulescu dați judecături pentru calomnie

Sentața corecțională No. 75

Denunțare calomnioasă. — Elementele cerute pentru existența acestui delict. — Acțiune publică — Dacă o asemenea acțiune odată deschisă reclamantul se mai poate desista

Existența denunțului scris — Dovedirea lui prin toate mijloacele prescise de lege și dar, și prin martori. — Dacă e nevoie ca denunțul să fie scris sau numai subscris de denunțator. — Falsitatea faptelor denunțate — Dacă ele pot fi recunoscute sau apreciate ca atare de tribunalul chemat a judeca delictul de denunțare calomnioasă. — (Art. 298 C. pen. 152 și 185 Pr. pen.)

1. Pentru ca delictul de denunțare calomnioasă să existe se cere îndeplinirea următoarelor cinci condițiuni: 1° să existe un denunț scris, al 2-lea denunțul să fie adresat unei autorități publice sau ofițerului de poliție judecătorească; al 3-lea denunțul să privească fapte grave, adică, fapta dacă e imputată unui cetățean să fie supusă pedepsei iar dacă e imputată unui funcționar public, să fie relativă la călcarea datoriei sale; al 4-lea faptele denunțate și imputate autorului să fie false și recunoscute ca atare de autoritatea sau instanța competentă și al 5-lea, să existe rea credință din partea denunțatorului, adică să fi știut, că acuzațiunea sa e mincinoasă, și să fie făcută cu intenție de a prejudica pe denunțat.

2. Acțiunea publică odată deschisă, nu se mai poate stinge prin dezistarea reclamantului, delictul de denunțare calomnioasă ne fiind printre acelea unde acțiunea publică se poate stinge prin împăcarea părților.

3. Dacă pentru delictul de denunțare calomnioasă, e necesară existența unui denunț scris, judecarea unui asemenea delict însă, nu e subordonat prezentării denunțului sau unei copii, ci existența denunțului, se poate proba prin mijloacele prescise de art. 152 și 185 Pr. pen. deci și prin martori.

4. *Denunțul nu e absolut necesar să fie iscălit sau scris de însuși denunțatorul, destul ca el să fie pus la cale de denunțator, și termenii în care e făcut denunțul să fie cunoscuți denunțatorului.*

5. *Conform jurisprudenței constante și unanime, cum și a o parte din doctrină, falsitatea faptelor denunțate, nu poate să fie recunoscută sau apreciată de tribunalul chemat a judeca delictul de denunțare calomnioasă ci, de autoritatea publică sau de instanța judecătorească căreia i s'a adresat denunțul.*

Tribunalul,

În urma deliberațiunilor ce a ținut asupra acestui incident între d-nii judecători cari compun ședința, s'a ivit următoarea divergență :

Noi membru supleant Mihaî Gh. Kivu suntem de următoarea părere :

Asupra cererei martorului Căpitan V. Hergot de a nu fi ascultat ca martor, întru cât el împreună cu martorul Colonel Octavian Vlădescu au anchetat în calitate de ofițeri ai poliției judiciare și au dresat acte pe care Tribunalul să poate baza ;

Având în vedere cererea d-lui Procuror cari în urma dezistării reclamantului a cerut să se asculte acești martori ;

Având în vedere că pentru a se putea vedea dacă ascultarea acestor martori e necesară, trebuie să se vedea mai întâi pentru ce fapt sunt dați judecății inculpații I. D. Lupulescu și I. D. Părvulescu, în prevederile cărui articol din Codul penal intră acest fapt, cari sunt elementele constitutive ale infracțiunii comise, precum și mijloacele prin care se poate proba ;

Având în vedere pe ițiunea reclamantului și lucrările din dosar, din care rezultă că tribunalul este chemat a judeca faptul de denunțare calomnioasă prevăzut și penat de art. 298 Cod. penal, imputat inculpaților Ion Lupulescu și Ion D. Părvulescu, săvârșit în următoarele împrejurări : Reclamantul Vlădica Ion, fost sergent în armată, este denunțat printr'o petiție scrisă de I. Lupulescu și I. Părvulescu, Generalului comandant al Corpului 1 de armată că la densusul acasă s'ar găsi mai multe obiecte militare sustrase din magazinele Regimentului, în urma cărui denunț Comandantul corpului de armată dispune a se face o perchiziție la domiciliul numitului, delegând pe Comandantul Regimentului 1 Mehedintzi No. 17 în unire cu jandarmii. Perchiziția sa efectuează, zice reclamantul, dar nu se găsește nimic ;

Reclamantul găsind această denunțare calomnioasă cere tribunalului cu petiția înreg. la No. 29757/905 să pedepsească pe numiții inculpați, ascultând ca martori pe Colonelul A. Vlădescu și Căpitan V. Hergot ;

Având în vedere că conform art. 293 C. penal, pentru ca delictul de denunțare calomnioasă să existe, să cere îndeplinirea următoarelor cinci condițiuni : 1) Să existe un denunț scris ; 2) Denunțul să fie adresat unei autorități publice sau ofițerului de poliție judecătorească ; 3) Denunțul să privească fapte grave, adică fapta dacă e imputată unui simplu cetățean să fie supusă pedepsei, iar dacă e imputată unui funcționar public să fie relativă la călcarea datoriilor sale ; 4) Faptele denunțate și imputate autorului să fie false și recunoscute ca atare de autoritatea sau instanța competente ; 5) Să existe rea credință din partea denunțatorului, adică să fi știut că acuzațiunea sa e mincinoasă și să fie făcută cu intenția de a prejudicia pe denunțat ;

Având în vedere că în speță reclamantul declară că să desistă, de oare ce inculpații neștiind carte, nu știe cine a iscălit denunțul și deci cine sunt denunțatorii ;

Având în vedere însă că acțiunea publică fiind deschisă, ea nu se poate stinge prin desistarea reclamantului, delictul de denunțare calomnioasă nefiind printre acelea unde acțiunea publică să poate stinge prin împăcarea părților ;

Având în vedere că reclamantul prezintă o simplă copie necertificată de nimeni, dupe denunțul ce zice că s'ar fi adresat Comandantului Corpului 1 de armată, existența însă a acestui denunț poate să fie dovedită cu martori și de sigur cu mult succes de martorii cari chiar au făcut perchiziția în urma acestui denunț ; căci dacă e necesar să existe un denunț scris, judecarea delictului de denunțare calomnioasă însă, nu e subordonată prezentării denunțului sau unei copii. Existența acestui denunț se poate proba prin mijloacele arătate de lege și enunțate în art. 152 și 185 p. pen., deci și cu martori (Cas. Fr. 4 Mai 1860 R. de Villargues, les codes criminels, vol. I, pag. 752, No. 55).

De asemenea, dacă să cere ca denunțul să fie scris, nu e absolut necesar ca el să fie iscălit sau scris de însuși denunțatorul, destul ca el să fie pus la cale de denunțator și termenii în cari e făcut denunțul să fie cunoscuți denunțatorului.

Semnătura nu e decât o circumstanță secundară, care face cunoscut pe denunțator și în lipsa ei, autorul denunțului să poate dovedi fie prin investigațiile autorității, fie prin orî-ce alt mijloc deci și cu martori. Ori, depunerile martorilor propuși și pe care Ministerul public cere a fi ascultați, probabil că vor putea face lumină asupra acestui punct și arăta tribunalului pe denunțator.

Având în vedere, în cea ce privește dovedirea celei de a patra condițiune pentru existența delictului de denunțare calomnioasă, că dacă e adevărat, conform jurisprudenței constante și unanime și a parte din doctrină, că falsitatea faptelor denunțate nu poate să fie recunoscută sau apreciată de tribunalul chemat a judeca delictul de denunțare calomnioasă ci de autoritatea publică sau de instanța judecătorească căreia i s'a adresat denunțul, dupe cum e vorba de un funcționar public, care și-a călcat datoriile sale, când această călcare nu constituie o crimă sau un delict, sau după cum e vorba de o crimă sau delict. Dar cu toate acestea lui trebuie să i se facă o dovadă, că faptele denunțate au fost deja recunoscute ca false și această dovadă poate să reiasă dintr'o hotărâre, dintr'o ordonanță definitivă de neurmărire a judecătorului de instrucție sau a camerei de punere sub acuzare, etc., dacă e vorba de un delict, sau crimă, sau dintr'o decizie dată de autoritatea publică, etc. ;

Având în vedere că falsitatea faptelor imputate reclamantului, trebuia recunoscută de autoritatea militară, căci pe lângă faptul că ei i s'a adresat denunțul, dar încă dacă faptul imputat ar fi fost adevărat, autoritatea militară era competente, să-l judece, denunțatul fiind militar în timpul când fapta imputată s'ar fi putut comite.

Autoritatea militară dispunând a se face o perchiziție și ne găsind nimic, ea este aceea care a apreciat și a recunoscut că faptul denunțat este fals.

Iar dovada că acest fapt a fost recunoscut ca fals de autoritatea militară se poate face înaintea tribunalului, fie cu procesul verbal dresat de cei ce au făcut perchiziție, fie cerând să se asculte ca martori ofițerii ce au făcut perchiziție.

Aceasta nu înseamnă că cu depunerea acestor martori s'ar căuta a se dovedi tribunalului ce judecă denunțarea calomnioasă, — că faptele denunțate sunt false, și că falsitatea lor a fost recunoscută ca atare de autoritatea militară.

Prin aceasta tribunalul nu s'ar pronunța asupra veracității sau falsității faptelor denunțate, ci ar constata pur și simplu recunoașterea făcută de autoritatea militară.

Căci, dacă s'ar admite a se dovedi cu martori existența denunțului scris, cu mai mult cuvânt trebuie a se admite dovada cu martori spre a se dovedi că faptele au fost declarate și recunoscute ca false de autoritatea competentă ;

Prin urmare și cu privire la acest punct nu se poate zice că dovada cu martori e inadmisibilă și depunerile lor nu ar avea nici o utilitate; de altfel, dacă asupra acestui punct mai există o umbră de îndoială asupra necesității ascultării acestor martori, ea dispăre când e vorba de dovedirea primei condițiuni, existența denunțului scris și dovedirea autorului;

Pentru toate aceste motive din care rezultă că dovada cu martorii nu numai că e admisibilă dar ascultarea martorilor propuși e necesară pentru luminarea noastră, suntem de părere și cerem a se asculta acești martori.

Iar d-nu Judecător de ședință Ar. Marinescu a fost de următoarea părere:

Asupra cererii d-lui Căpitan V. Hergot, chemat în fața tribunalului în calitate de martor să nu fie ascultat ca martor, pe motiv că în cauză s'a făcut cercetări de d-l Colonel Octavian Vlădescu și deci Tribunalul să se refere la acte.

Având în vedere petițiunea de acțiune înreg. la No. 29757/905 din al cărui copris rezultă:

Locuitorul I. Vlădica din comuna Podeni cheamă în judecată corecțională pe locuitorii Ion Lupulescu și Ion D. Pârvulescu din aceeași comună ca să fie judecați pentru delictul de calomnie, arătând că delictul consistă din faptul că pe ziua de 17 Decembrie 1905 s'a văzut chemat la oficiul comunei Podeni de către un trimis al șefului de geandarmi de la postul Balta, și ducându-se acolo a sosit și D-l Colonel Octavian Vlădescu, Comandantul Regimentului 1 Mehedinți No. 17 însoțit de d-l Căpitan Victor Hergot Comandantul Companiei de Geandarmi rurali din județul Mehedinți, invitându-l să se urce în trăsură lor și să-l însoțească la domiciliul său.

Suindu-se în trăsură numiților Comandanți i-au condus la dânsul acasă, și după ce câte-și trei au intrat în casă i s'a pus în vedere o petițiune semnată de locuitorii Ion Lupulescu și Ion D. Pârvulescu din comuna Podeni prin care se denunță că I. Vlădica, fost sergent-major ar fi furat munițiuni, arme, efecte militare și că le are în casa sa, după care făcându-se perchezițiune rezultatul a fost că nu i s'a putut găsi nimic, — și în dovedirea acestui fapt reclamantul cere prin aceeași petițiune să fie chemați ca martori d-l Colonel Octavian Vlădescu și Căpitan Victor Hergot spre a dovedi nevinovăția lui de faptul imputat de numiții locuitori.

Având în vedere că din lucrările aflate la dosarul cauzei se constată că sus menționata cerere de reclamațiune primindu-se de tribunal, i s'a dat cursul legal chemându-se ca martori și persoanele arătate într'ansa, iar după ziua amânării fără a se lua vre-o discuțiune asupra cererii de față a venit judecarea afacerii astăzi când reclamantul prezentând tribunalului una copie după denunțul expediat d-lui Comandant al Corpului 1 de Armată din Craiova cu rezoluțiunea delegărei D-lui Colonel A. Vlădescu Comandantul Regimentului 17 Mehedinți, declară că dânsul nu se mai ține de proces, fiindcă din cercetările făcute de dânsul s'a convins că autorii denunțului nu sunt inculpații de astăzi, dânsii ne știind nici carte, ci sunt alți rău voi-tori. Ministerul public însă față de declarațiunile reclamantului luând cuvântul arată în concluziunile sale că desistarea reclamantului este o împăcare pe care legea nu o permite în delictul de față și, ca atare, însușește D-sa martorii propuși, cerând să fie ascultați spre a se face lumină în cauză.

Aceasta fiind starea de fapt a actelor și lucrărilor aflate la dosarul cauzei rezultă dar, că în judecata acestui tribunal este dedusă o denunțare calomnioasă, delict prevăzut și penal de art. 298 cod penal.

Considerând că legiuitorul în dovedirea denunțului calomnios cere în primul rând: 1) un denunț, 2) o constatare definitivă a autorității către care s'a îndreptat denunțul, 3) Cunoștința că acușațiunea este mincinoasă;

Considerând că reclamantul în dovedirea acțiunei sale prezintă una copie după denunțul expediat Comandurii Corpului de armată din Craiova, iar în ce privește copii după actele constatatoare de rezultatul cercetărilor făcute, deși s'a recunoaște că au fost dresate, a cerut prin petițiune să fie ascultați ca martori în dovedirea nevinovăției sale ofițerii cari au instrumetat, martori pe cari și Ministerul public cere să fie ascultați;

Considerând că cererea făcută pentru stabilirea nevinovăției reclamantului de astăzi de denunțul semnat de locuitorii Ion Lupulescu și Ion D. Pârvulescu din comuna Podeni și expediat Comandurii Corpului de Armată din Craiova, să fie cercetați și ascultați ca martori ofițerii delegați cu cercetarea, este inadmisibilă pentru motivul că atât doctrina (Garaud, Blanche, Chauveau et Helie) cât și jurisprudența au stabilit că tribunalul sesizat cu judecarea unui denunț calomnios nu este competent să judece falsitatea faptelor imputate pentru rațiunea că: 1) Cercetarea unei chestiuni incidentale ar întârzia expedierea afacerilor corecționale, aducându-se un proces penal peste un alt proces penal; 2) Că această cercetare ar putea să pună pe tribunalul corecțional să resolve incidental o chestiune mult mai gravă de cât aceea unui delict de denunțare calomnioasă pentru care are competența; 3) Că această cercetare ar putea să pună pe tribunalul corecțional comun să resolve incidental, o chestiune care să fie rezervată tribunalelor speciale, de exemplu tribunalelor militare, eclesiastice și altele. Că dar, principiul în materie de denunțare calomnioasă fiind intervenirea prealabilă a unei constatări de autoritate, către care s'a îndreptat denunțul, suntem de părere să revenim asupra jurnalelor prin care s'a menținut chemarea ca martori a ofițerilor instrumentatori și deci să nu fie ascultați ca martori în cercetarea întemeierei denunțului semnat de locuitorii Ion Lupulescu și Ion D. Pârvulescu din comuna Podeni.

În urmă de care tribunalul s'a complexat cu d-l Prim Președinte I. B. Doxescu și s'a procedat din nou la cercetarea cauzei prin citirea lucrărilor din dosar;

S'a dat cuvântul părților;

Reclamantul prin d-l avocat Tiberiu Axente declară că se desistă de la acțiunea de calomnie de oare ce nu este sigur că inculpații ar fi denunțatorii, ci după cercetările făcute sunt alții cari au făcut denunțul contra sa.

D-l Procuror prin concluziunile emise stăruie în ascultarea martorilor citați și prezenți astăzi.

Tribunalul în majoritate și

Pentru motivele redactate de d-l Supleant Mihaï Gh. Kivu și trecute mai sus;

Dispune ascultarea martorilor propuși în cauză; iar D-nu judecător de ședință Ar. Marinescu a rămas la opinia d-sale.

S'a introdus apoi pe rând în auditoriu martorii Colonel Octavian Vlădescu și Căpitan Victor Hergot care jurând pe Sf. Cruce conform art. 153 pr. pen. au arătat fiecare după cum constată osebittă notă din dosar luată de Grefier și vizată de d-l Prim-Președinte.

D-l Procuror prin concluziunile emise ceru achitarea inculpaților întru cât din nimic nu reese că aceștia ar fi denunțatorii.

Inculpatul prezent ceru de asemenea să fie achitat întru cât el nu are nici o cunoștință despre denunțul făcut contra reclamantului.

Tribunalul deliberând,

A pronunțat următoarea sentință care s'a redactat de d-nu supleant M. G. Kivu;

Având în vedere că Ion Lupulescu și Ion D. Pârvulescu din comuna Podeni sunt dați în judecată direct înaintea tribunalului cu petițiunea înreg. la No. 29757 din 905 de către reclamantul Ion Vlădica tot din aceea comună pentru delictul de denunțare calomnioasă con-

sistând în faptul că numiții inculpați printr'un denunț scris adresat d-lui General comandant al corpului I de armată Craiova, au atribuit reclamantului că în timpul pe când acesta s-a găsea ca sub oficer a sustras din diferite magazii ale regimentelor respective mai multe efecte militare precum și muniții;

Având în vedere lucrările din dosar, susținerile părților prezente și concluziunile emise de d-l Procuror cum și depunerile martorilor audiați;

Având în vedere că din actele aflate la dosar, cum și din depozițiunile martorilor Colonel Octavian Vlădescu și căpitan Victor Hergot audiați azi sub prestare de jurământ nu rezultă că inculpații sunt autorii denunțului;

Considerând că reclamantul nu prezintă actele dresate în cauză de autoritatea către care s'a îndreptat denunțul de care se plânge și nici Ministerul public la rândul nu cere tribunalului ca să intervină locului competente spre a se cere actele dresate în cauză; cum și nici din depozițiunile martorilor audiați astăzi nu reiese că faptele denunțate au fost recunoscute ca false de autoritatea militară;

Considerând că din toate cele mai sus expuse nu reiese nici o probă și nici indiciu de culpabilitatea inculpaților și deci, în atare caz, tribunalul în lipsă de probe și conform art. 10 al. 3, p. p. urmează a pronunța achitarea.

Pentru aceste motive, Tribunalul achită etc.

(ss) I. B. Doxescu, Ar. Marinescu, N. Gh. Kivu.

Grefier (s) Mateescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VASLUI

Audiența din 9 Ianuarie 1907

Președenția D-lui D. VOLANSCHI Membru de ședință

Em. Carol Iechel, ca tutrice cu Herșcu Veinștein

Acțiune.— Nearătarea numelui și pronumelui reclamantului său pârâtului într'o acțiune.— Nulitatea acelei acțiuni.— (art. 69 pr. civ.)

După art. 69 §. a din procedura civilă, or ce acțiune în justiție trebuie să cuprindă numele și pronumele reclamantului și pârâtului sub pedeapsa de nulitate a acțiunii;

Astfel, este nulă o acțiune în care nu se arată numele și pronumele unor minori cari sunt reclamanți și reprezentați numai prin tutore; iar arătarea numelui și pronumelui în procura dată avocatului lor nu acoperă nulitatea radicală a acțiunii.

Tribunalul,

Având în vedere că V. P. Sassu, avocat, domiciliat în Vaslui, în calitate de procurator a Emei Carol Iechel, tutricea legală a minorilor săi copii, în baza procurei autentificată de Trib. Vaslui sub No. 919/906, prin petiția înreg. No. 1477/906 a intentat acțiune contra lui Herșcu Veinștein, comerciant domiciliat în Vaslui, că prin sentința acestui Trib. No. 19/906 numitul a fost condamnat de a plăti Emei Carol Iechel tutricea legală a minorilor săi copii, suma de cinci mii lei cu procente de 6 % pe an, cu începere de la 11 Septembrie 1906 până la achitare, plus una sută lei cheltueli de judecată;

Având în vedere că Herșcu Veinștein prin petiția înreg. No. 1747/906 a făcut opoziție contra sus menționatei sentințe;

Având în vedere că avocatul oponentului a cerut anularea acțiunii pentru motivul, că prin ea nu s'a arătat numele și pronumele minorilor;

Având în vedere că după art. 69 § a cod. pr. civ., or ce cereri înaintea unui Trib. trebuie să cuprindă numele și pronumele reclamantului și pârâtului; că lipsa numelui și a pronumelui sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate art. 69 § b pr. civ.;

Având în vedere că prin acțiune nu se arată numele și pronumele minorilor care sunt reclamanți și reprezentanți numai prin tutricea legală; că arătarea numelui și pronumelui minorilor, în procura dată d-lui avocat Sassu nu poate acoperi nulitatea radicală a acțiunii; că cererea oponentului fiind întemeiată urmează a fi admisă și în consecință să anuleze acțiunea intentată prin petiția înregistrată la No. 1477/906.

Pentru aceste motive redactate de d-l membru de ședință, Tribunalul, admite opoziția și anulează acțiunea etc.

(ss) Dimitrie Volanschi, I. Mihailescu.

Notă.— Această sentință a fost confirmată de către Curtea de apel din Iași.

JUDECATORIA OCOLULUI BÂRA, Jud. ROMAN

Audiența de la 8 Mai 1907

Gheorghe Hopan cu Vasile Gh. a Petrei ca defendor și Ion Gavril Judele ca garant, pentru revandicare în baza unui contract de vânzare.

Donățiune.— Dacă o donățiune odată perfectă, donatorul mai poate conferi altora drepturi ce el însuși nu le mai are.— Donățiunea imobilelor.— Transcrierea lor.— Motivul transcrierii.

Cumpărătorul unui imobil.— Dreptul de a chema în garanție pe vânzător în caz de evicțiune.

Restituirea prețului.— În ce consistă această restituire.— (Art. 882, 818, 966, 1337 și 1341 codul civil).

1. Din momentul ce o donățiune este perfectă, donatorul nu mai poate conferi altora drepturi pe cari el însuși nu le mai are, și nici nu le ar mai putea invoca, neputând el însuși să evingă pe donatar.

2. Donățiunea bunurilor imobile trebuie să fie transcrisă; și legiuitorul ordonând asemenea transcriere n'a înțeles a le supune la o regulă specială, ci a voit să le puie pe aceiași linie cu contractele translativ de proprietate, supunându-le unei condițiuni riguroase și determinate de publicitate, în scop de a putea fi opozabile celor de al treilea.

3. Faptul cumpărării având de scop dobândirea proprietății lucrului cumpărat, trebuie ca vânzătorul să îi garanteze liniștită posesiune a lucrului, putând cumpărătorul, în cas de evicțiune, să cheme în garanție pe vânzător, atunci când evicțiunea

provine din o cauză anterioară vânzării, adică când în momentul vânzării lucrul nu aparținea vânzătorului.

4. In caz de evicțiune vânzătorul are a restitui prețul și acest preț este cel prevăzut în contractul la care se adăogă și cheltuelile ocazionate cu facerea contractului.

Judecata,

Asupra acțiunii civile de față;

Auzind părțile în concluziuni;

Având în vedere actul de vânzare autenticat de Onor. Tribunalul Roman la No. 1500/906, și transcris de grefa aceluiasi Tribunal la No. 1026/906, precum și actul de donație autenticat de același Tribunal la No. 223/83 și transcris de grefa aceluiasi Tribunal la No. 123/83;

Având în vedere că din actele prezentate precum și din debaterile constatate că Ion Gavriel Judele, în anul 1883, a donat lui Vasile Gh. a Petrei 98 arii și 45 centiarilor pământ clăcășesc, pe care l'a stăpânit acesta de atunci neîntrerupt până azi; iar în anul 1906, numitul Ion Gavril Judele, vinde acest pământ lui Gheorghe Hopan, primind prețul de 275 lei numerar, iar cu restul de 180 lei, să-l înmormânteze cumpărătorul Gh. Hopan;

Având în vedere că donațiunea este un contract solemn, făcut în formă autentică, prin care donatorul dă irevocabil un lucru donatarului care îl primește (art. 801, 863 codul civil);

Având în vedere că din moment ce o donațiune este perfectă, donatorul nu mai poate conferi altora drepturi, pe care el însuși nu le mai are și nici nu le-ar mai putea invoca, neputând el însuși să evingă pe donatar; ci din potrivă este ținut a 'l despăgubi de daunele ce i le-ar cauza o evicțiune totală sau parțială, provenind din drepturi la care donatorul nu ar mai fi putut consimți în mod legal; întru cât, donatorul se obligă irevocabil, neputând sub nici un chip a se sustrage mai târziu acestei obligațiuni (art. 822 C. c.);

Având în vedere că donațiunea bunurilor imobile trebuie să fie transcrisă, și legiuitorul ordonând transcrierea donațiunilor imobiliare, n'a înțeles a le supune la o regulă specială, dar a voit să le pue pe aceeași linie cu contractele translativ de proprietate, supunându-le unei condițiuni riguroase și determinate de publicitate, în scop de a putea fi opozabile celor de al treilea (art. 818 C. c.);

Având în vedere că în speță, constatându-se că contractul de donațiune îndeplinește cerințele legale și este transcris, vânzarea făcută astfel de donator este nulă pentru lipsă de cauză (art. 966 C. c.); întru cât vânzătorul ne mai fiind proprietar al imobilului deja donat, nu putea vinde un lucru ce nu era al său și, ca atare, cumpărătorul nu putea dobândi proprietatea imobilului cumpărat; de oare-ce, cumpărătorul fiind un succesor cu titlu particular, este îndepărtat de la exercițiul dreptului care nu aparține autorului său; pentru că o persoană nu poate conferi mai multe drepturi de cât are, și vânzătorul ne având drept de proprietate asu-

pra imobilului vândut, acest drept nu l'a putut dobândi nici cumpărătorul (art. 1295 C. c.);

Că, prin urmare, din acest punct de vedere, acțiunea este neîntemeiată și are a se respinge ca atare;

În ce privește chemarea în garanție a lui Ion Gavril Judele, pentru evicțiune;

Având în vedere că vânzătorul are două obligațiuni principale a preda lucrul și a răspunde de dânsul (art. 1313 C. c.);

Că de aicea urmează, că cumpărătorul având de scop dobândirea proprietății lucrului cumpărat, trebuie ca vânzătorul să-i garanteze liniștita posesiune a lucrului, putând cumpărătorul în caz de evicțiune, să cheme în garanție pe vânzător (art. 112 pr. civ.), atunci când evicțiunea provine din o cauză anterioară vânzării, adică când în momentul vânzării lucrul nu aparținea vânzătorului (art. 1337 C. c.);

Având în vedere că în caz de evicțiune, vânzătorul trebuie să restituie prețul, pentru că 'l deține fără cauză, prețul este cel prevăzut în contract, la care să adăogă și cheltuelile ocazionate cu facerea contractului (art. 1341 C. c.);

Având în vedere că în speță, constatându-se că vânzătorul Ion Gavril Judele, nu era proprietar al imobilului vândut, fiind-că 'l donase lui Vasile G. a Petrei, a vândut lucrul altuia și, prin urmare, este dator să restituie cumpărătorului suma primită drept preț al vânzării;

Că astfel fiind, din acest punct de vedere acțiunea este întemeiată și are a se admite, obligându-se garantul a înapoia reclamantului prețul vânzării;

Pentru aceste motive, respinge ca neîntemeiată, în parte, etc.

Judecător (s) Spiru Hasnaș.

A apărut: **Studiū asupra proprietății rurale din Dobrogea**, urmat de Codul proprietății fonciare Otomane din 1858 și de legile românești privitoare la proprietatea imobiliară din Dobrogea, de d-l Ioan N. Roman, Decanul baroului avocaților din Constanța.

Acest interesant studiū, apărut în o broșură de 400 pagini, artistic tipărită în *Tipografia H. Vurlis*, din Constanța, merită să fie cercetat de toți acei ce doresc a cunoaște în întregime cestiunea proprietății rurale din Dobrogea căci ea este tratată cu multă competență din toate punctele de vedere: Istoric, Legislativ, Economic și Administrativ.

PREȚUL LEI 5.—Se expediază la cerere de *Curierul Judiciar*, contra valoare sau ramburs.

A apărut vol. II **CODICELE CIVIL** adnotat și comentat de d-l *Dimitrie Neagu*, fost magistrat, avocat.

Acest volum, are tot 530 pag. ca și vol. I și coprinde materia Art. 286—516.

Deposit la ziarul *«Curierul Judiciar»*, București, calea Rahovei 5, de unde se expediază: contra valoare, mandat postal sau ramburs. *Prețul lei 12* broșat; legat elegant, în pânză, cu numele cumpărătorului lei 14, iar cu piele la cotor lei 14.50.

Engâm stărnitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, *direct la administrația ziarului Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor: *I. Riveanu*, pentru provincie, și *I. St. Tudoroiu*, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă învestite cu ștampila, *Curierul Judiciar*.